03/12/2020

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: “Σκέφτηκα, μήπως θα συλλάβουν τον Απόστολο…”

/ Επικαιρότητα

ΚΕΙΜΕΝΟ – ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ δημοσιεύει ο Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ (3 Δεκεμβρίου 2020), όπου, μεταξύ των άλλων προβληματισμών του, αναφέρει: **“Προβληματίζομαι, όταν βλέπω τα αστυνομικά όργανα να περιφρουρούν τον υπερμεγέθη Ιερό Ναό του Αγίου Ανδρέα στην Πάτρα,** μην τυχόν και πλησιάσει κανείς κατά την ημέρα της εορτής του Πρωτοκλήτου Αποστόλου, που τόσο ευλαβικά τιμάται στην πρωτεύουσα της Πελοποννήσου. **Σκέφτηκα, μήπως θα συλλάβουν τον Απόστολο, ο οποίος επί τόσα χρόνια είναι ο προϊστάμενος των Πατρέων** και ο οποίος έσωσε την ιερά του κληρουχία – την πόλη που μαρτύρησε και κατέχει ως πολύτιμο θησαυρό τον τάφο του και τη χαριτόβρυτο τιμία κάρα του – από πολλές δυσκολίες και ισχυρούς σεισμούς, ικετεύοντας τον Δεσπότη Χριστό για τα παιδιά του; **Έτσι τον είδε ο Όσιος Παΐσιος, γονατιστό στον θρόνο του Δεσπότου Χριστού**

, να Τον παρακαλεί για την Πάτρα και τους Πατρινούς. «Είναι παιδιά μου», του έλεγε, «και σε παρακαλώ να τους βοηθήσεις». Αυτό, μάλιστα, το διηγήθηκε ο ίδιος στον μακαριστό Μητροπολίτη Πατρών, κυρό Νικόδημο”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ:

Του Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ, Υπερτίμου και Εξάρχου Άνω Μακεδονίας

Προβληματίζομαι με τα όσα συμβαίνουν στον τόπο μας.

Προβληματίζομαι με την τρομοκρατία και τον φόβο που ασκείται στον ελεύθερο στη σκέψη και αδούλωτο στην καρδιά Έλληνα Ορθόδοξο.

Και ποιός δεν προβληματίζεται τις ημέρες αυτές, από τον απρόσκλητο επισκέπτη, τον ιό, που καθήλωσε την έπαρση όλων μας, την οφρύν των ισχυρών της γης και ακόμη και αυτήν την επιστήμη; Ήρθε να μας θυμίσει πόσο αδύναμοι είμαστε και πόσο μικροί μπροστά στα μάτια του Θεού. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα απολύτως χωρίς την παρουσία Του στη ζωή μας : «Χωρίς εμού, ου δύνασθε ποιείν ουδέν»[1].

Προβληματίζομαι, όταν βλέπω τα αστυνομικά όργανα να περιφρουρούν τον υπερμεγέθη Ιερό Ναό του Αγίου Ανδρέα στην Πάτρα, μην τυχόν και πλησιάσει κανείς κατά την ημέρα της εορτής του Πρωτοκλήτου Αποστόλου, που τόσο ευλαβικά τιμάται στην πρωτεύουσα της Πελοποννήσου. Σκέφτηκα, μήπως θα συλλάβουν τον απόστολο, ο οποίος επί τόσα χρόνια είναι ο προϊστάμενος των Πατρέων και ο οποίος έσωσε την ιερά του κληρουχία – την πόλη που μαρτύρησε και κατέχει ως πολύτιμο θησαυρό τον τάφο του και τη χαριτόβρυτο τιμία κάρα του – από πολλές δυσκολίες και ισχυρούς σεισμούς, ικετεύοντας τον Δεσπότη Χριστό για τα παιδιά του; Έτσι τον είδε ο Όσιος Παΐσιος, γονατιστό στον θρόνο του Δεσπότου Χριστού, να Τον παρακαλεί για την Πάτρα και τους Πατρινούς. «Είναι παιδιά μου», του έλεγε, «και σε παρακαλώ να τους βοηθήσεις». Αυτό, μάλιστα, το διηγήθηκε ο ίδιος στον μακαριστό Μητροπολίτη Πατρών, κυρό Νικόδημο.

Προβληματίζομαι, όταν παραθεωρείται η Εκκλησία και μάλιστα, τοποθετείται η λατρεία κάτω ακόμη και από τις καθημερινές συνήθειες του κάθε ανθρώπου. Μπορούμε να περπατούμε, μπορούμε να επισκεπτόμαστε τις υπεραγορές, μπορούμε να αθλούμαστε, μπορούμε να βγάζουμε βόλτα το κατοικίδιό μας, αλλά δεν μπορούμε να εκκλησιαστούμε. Δεν μπορούμε να κοινωνήσουμε των Αχράντων Μυστηρίων. Δεν μπορούμε να πάρουμε μέσα μας την αθάνατη τροφή, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Μα, ο άνθρωπος είναι διφυής και δισυπόστατος! Αποτελείται

από ύλη και από πνεύμα και το πνεύμα τρέφεται με την αθάνατη τροφή και ζωογονείται με τη χάρη του Θεού.

Η Εκκλησία είναι για τη ζωή των Χριστιανών, ότι είναι ένα νοσοκομείο ή ένα θεραπευτήριο για τη ζωή των ασθενούντων. Μάλιστα, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος την ονομάζει «το μέγα και θαυμαστόν και ευρύχωρον πανδοχείον»[2]. Κι όπως μέσα στο νοσοκομείο υπάρχουν ιατροί, νοσοκόμοι και ασθενείς, το ίδιο συμβαίνει και μέσα στην Εκκλησία.

Υπάρχουν οι ιατροί, οι ποιμένες της Εκκλησίας, που χειρίζονται την τέχνη της ιατρικής και, με τη χάρη των Ιερών Μυστηρίων, παρέχουν τη θεραπεία της ψυχής και του σώματος σε αυτούς οι οποίοι την ζητούν. Αυτό σημαίνει κάτι πολύ σπουδαίο, ότι γνωρίζουν δηλαδή τι είναι η υγεία, είναι οι ίδιοι υγιείς και παρέχουν την υγεία και στους ασθενούντες. Αν δεν υπάρχει υγεία σε αυτούς, δεν μπορούν και να τη μεταδώσουν, άρα και να θεραπεύσουν. Υπάρχουν οι νοσοκόμοι, που βοηθούν τους γιατρούς στο έργο της θεραπείας, υπάρχουν και οι άρρωστοι, που ζητούν τη θεραπεία.

Μπορούμε να κλείσουμε ένα νοσοκομείο;

Μπορούμε να βομβαρδίσουμε ένα νοσοκομείο;

Βεβαίως, τοποθετούμαι ευθέως : είμαι υπέρ των μέτρων για την προστασία της υγείας του ανθρώπου. Έχω συστήσει μέχρι τώρα άπειρες φορές στον ακριτικό λαό της Καστοριάς να απέχει από τους συνωστισμούς, να φορά τη μάσκα, την οποία συνιστούν οι λοιμωξιολόγοι, όπως π.χ. η εξαίρετη κ. Γιαμαρέλλου, έχω συστήσει, ακόμη, όταν οι Εκκλησίες ήταν ανοιχτές, να τηρούνται επακριβώς οι αποστάσεις.

Προβληματίζομαι, ακόμη, γιατί στην Κύπρο, στην Αγγλία, στη Γαλλία, στην Ολλανδία, στην Πολωνία, σε χώρες της Ευρώπης δηλαδή, με πολλές από αυτές να έχουν πιο επιβαρυμένο φορτίο από το δικό μας, σύμφωνα με τις δηλώσεις των επιστημόνων αλλά και την παραδοχή της ελληνικής κυβέρνησης, οι τόποι λατρείας δεν έκλεισαν καθόλου ή ανοίγουν με περιορισμούς. Το ίδιο και στις ΗΠΑ, με βάση πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Μήπως, άραγε, η αβίαστη τέλεση των θρησκευτικών καθηκόντων δεν κατοχυρώνεται συνταγματικά στην Ελλάδα;

Προβληματίζομαι ακόμη περισσότερο γι’ αυτόν τον λαό που υποφέρει. Πονεμένος, άνεργος, πτωχός, δεν έχει που να ακουμπήσει, περιμένει μια ανάσα. Περιμένει έναν λόγο, μια παρηγοριά, ιδιαίτερα τις ημέρες αυτές τις μεγάλες της πίστεώς μας. Να επισκεφθεί τους ναούς, να συμμετάσχει στις ιερές ακολουθίες και όχι να τις παρακολουθήσει, γιατί, δεν πρόκειται για θέατρο όπως πολλοί νομίζουν ,αλλά για βιωματική συμμετοχή στα δεσποτικά γεγονότα, τα οποία εορτάζει η Εκκλησία μας,

ο λαός μας, αυτό το μικρό λήμμα. Άλλωστε, η Εκκλησία ποτέ δεν στάθηκε στους πολλούς, παρά στους ολίγους, κατά τον λόγο του Χριστού : «μη φοβού το μικρόν ποίμνιον»[3]. Αυτό το μικρό ποίμνιο ζητεί να πάρει τη χάρη του Θεού που τόσο έχει ανάγκη και μάλιστα, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, που ανακαινίζει την ύπαρξη του ανθρώπου.

Προβληματίζομαι, όταν ακούω ότι για όλα φταίει η Εκκλησία. Αυτή που μέχρι σήμερα προσέφερε τα πάντα για τον λαό της. Θέλουμε την Εκκλησία να μην έχει φωνή, να μην έχει λόγο, να ασκεί μόνο τη φιλανθρωπία και τη διακονία της στον παράγοντα άνθρωπο, όπως την εφήρμοζε όλα τα χρόνια από την ίδρυσή της και ιδιαίτερα σήμερα, με χιλιάδες συσσίτια και αμέτρητη βοήθεια. Την αναγνωρίζουμε μόνο γι’ αυτό και τη θέλουμε μόνο γι’ αυτό, με συνέπεια εκείνοι που διακονούν το έργο της με σύνεση και ακρίβεια να μην υπολογίζονται από τους κρατούντες. Προτιμούν, μήπως, να μην έχουν φωνή, να μην εισακούονται, όπως οι υπόλοιπες τάξεις του λαού μας και να χαρακτηρίζονται ως «ανθρωπάκια»;

Προβληματίζομαι, όταν βλέπω στη Ρουμανία και σε άλλα κράτη τους ανθρώπους, έστω και αποσπασματικά εντός και εκτός των ναών, να προσεύχονται και να ζητούν το έλεος του Θεού. Να λιτανεύουν, ακόμη, τα ιερά λείψανα και να ικετεύουν τον Άγιο Θεό, Επίσκοποι και Πρεσβύτεροι, για τη σωτηρία του λαού του Θεού. Θα πείραζε, άραγε, να ήταν ανοιχτοί οι ναοί όπως γίνεται σε άλλα κράτη, με όλα εκείνα τα μέτρα τα οποία προβλέπει η πολιτεία για την αποφυγή μετάδοσης αυτής της μολυσματικής ασθενείας;

Σκεφθήκαμε τι γίνεται μέσα στα σπίτια του λαού μας, τα ψυχολογικά προβλήματα, την ενδοοικογενειακή βία κι όλα εκείνα τα επακόλουθα; Ξεχνούμε, ακόμη, τις αυτοκτονίες; Αγνοούμε τον κόπο στον οποίο υποβάλλονται Επίσκοποι και Πρεσβύτεροι της Εκκλησίας, προκειμένου να κρατούν σε ηρεμία αυτόν τον πονεμένο λαό και να τον αποτρέπουν από δυσάρεστες καταστάσεις; Έλεγα σε κάποιο υψηλόβαθμο της πολιτείας, πριν από καιρό, ότι δεν πρέπει να στεκόμαστε μόνο στην προσφορά της Εκκλησίας στα υλικά αγαθά, αλλά κυρίως στα πνευματικά, γιατί η Εκκλησία με το Μυστήριο της Εξομολογήσεως χαρίζει γαλήνη, ισορροπία και προσαρμοστικότητα στις καρδιές των ανθρώπων.

Είμαι, λοιπόν, υπέρ των μέτρων, όπως και πιο πάνω δήλωσα, γιατί πρέπει να προστατέψουμε την υγεία του ανθρώπου, την υγεία του καθενός μας. Γι’ αυτό και συνιστώ ανεπιφύλακτα όλα αυτά τα οποία σήμερα μας προτείνουν οι επιστήμονες. Θέλω, όμως, να δηλώσω ότι επιθυμώ οι ναοί μας να είναι ανοιχτοί, «για να μείνει ανοιχτή και μία χαραμάδα ελπίδας μέσα μας. Λίγο φως. Το οξυγόνο της θείας λατρείας μας είναι πολύ πιο αναγκαίο από το οξυγόνο της αναπνοής»[4]. Επιθυμώ οι ναοί να μείνουν ανοιχτοί. Ο λαός μας το απαιτεί, διότι δεν μπορεί να κάνει

Χριστούγεννα με κλειστούς ναούς…

Για εμάς, ο ναός δεν είναι ένας χώρος συνηθισμένος όπως άλλοι χώροι, αλλά τόπος αφιερωμένος στον Θεό, που έχει ένοικο τον Θεό και πλούσια την παρουσία της χάριτός Του. Γι’ αυτό, ο Άγιος Ιωάννης της Κρονστάνδης θα πει πώς η Εκκλησία είναι το σχολείο της πίστεως και της λατρείας που θεμελίωσε ο ίδιος ο Θεός. Η ψυχή μέσα στον ναό μαλακώνει από την κατανυκτική προσευχή και τα δάκρυα που τρέχουν από τα μάτια μας. Μέσα στον άγιο ναό και εμείς οι ίδιοι γινόμαστε ναός του Αγίου Πνεύματος με τις προσευχές, τα λόγια του Θεού και τα μυστήρια[5].

Προβληματίζομαι, αλλά ελπίζω!

Προβληματίζομαι, αλλά δεν απελπίζομαι!

Προβληματίζομαι και αναμένω…

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος είναι αποκαλυπτικός και σήμερα : «Έρρει τα καλά, γυμνά τα κακά, ο πλούς εν νυκτί, πυρσός ουδαμού, Χριστός καθεύδει»[6]. Ο Χριστός καθεύδει, ο Χριστός προσμένει τη μετάνοιά μας για να κοπάσει η θύελλα. Προσμένει την τόλμη της πίστεως για να ακουστεί ο προστακτικός Του λόγος : «Σιώπα, πεφίμωσο»[7]…

[1] Ιω. 15,5.

[2] Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Εις την παραβολήν του εμπεσόντος εις τους λῃστάς, ΕΠΕ

[3] Λκ. 12,32.

[4] Κείμενο Μητροπολίτου Μεσογαίας, «Οι κλειστοί Ναοί απειλούν τους πιστούς. Οι ανοιχτοί όλους τους ιούς», https://www.romfea.gr/epikairotita-xronika/40785-mesogaias-oi-kleistoi-naoi-apeiloun-tous-pistous-oi-anoixtoi-olous-tous-ious.

[5] Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος, Ο βλέπων, έκδ. Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου (Πελαγίας), Α’ έκδ., 1991, σ.85.

[6] Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, Επιστολή 80η, Ευδοξίω ρήτορι , PG 37, 153.

[7] Μρκ. 4,39.